

WOJCIECH JARUZELSKI: Zwracam się do wszystkich obywateli — nadeszła godzina ciężkiej próby. Próbie tej musimy sprostać, dowieść, że Polski jesteśmy warci!

TYGODNIK

PŁOCKI

PISMO POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

PŁOCK • KUTNO
ŁĘCZYCA • GOSTYNIN
SIERPC • ŻYCHLIN

WYDANIE

SPECJALNE

16. XII. 1981 R.

Stron 4 Cena 2 zł

APEL DO ROLNIKÓW

RODACY, BRACIA!

Kraj jest w potrzebie. W obliczu zagrożenia bytu Narodu, wobec nadciągającej katastrofy, której skutki byłyby tragiczne, Władza Ludowa i Ludowe Wojsko Polskie, w którym służą Polsce Wasi Synowie i Bracia, postanowili położyć kres anarchii, postanowili zatrzymać bezwładne staczenie się Kraju w przepaść.

W tej historycznej chwili odpowiedzialność za los wszystkich Polek i Polaków wzięła na siebie Wojskowa Rada Ocalenia Narodowego.

Spokój i rozwaga są dziś najważniejsze — ale od Was zależy, czy zaopatrzenie miast w żywność pozwoli ten spokój i rozwagę w Kraju zachować.

LICZYMY NA WAS, BRACIA ROLNICY!

Dostarczajcie w tych trudnych dniach to, co dziś najcenniejsze — żywność. Dostarczcie do punktów skupu zboże, mięso, mleko — miasta wierzą, że nie zawiedziecie naszych nadziei.

RAZEM, BRACIA ROLNICY DZWIgniJMY POLSKĘ I PRZYWRÓCMy JEJ SPOKÓJ, SIŁĘ I DOSTATEK.

APEL

DO SPOŁECZEŃSTWA WOJ. PŁOCKIEGO

OBYWATELKI I OBYWATELE!
RODACY!

Nasz wspólny dom, nasza umiłowana Ojczyzna — Polska Rzeczpospolita Ludowa stanęła w obliczu najwyższego niebezpieczeństwa. Działania przeciwników socjalistycznego ustroju w państwie, w sposób bezpośredni zagrożili spokojowi w domach rodzinnych i w zakładach pracy. Uczynili niemożliwym przestrzeganie prawa, konstytucyjnego ładu i porządku, postawili na krawędzi przepaści byt narodowy.

W tej historycznej chwili odpowiedzialność za los nas wszystkich, Polek i Polaków wzięła na siebie Wojskowa Rada Ocalenia Narodowego.

Apelujemy do Was, do Waszych serc i umysłów, do najświętszych dla wszystkich wartości — miłości Ojczyzny, obowiązku wychowania i zapewnienia przyszłości naszym dzieciom — przyjmijcie z całym poczuciem odpowiedzialności decyzje niezbędne dla wprowadzenia społecznego spokoju i ładu, zabezpieczenia normalnego funkcjonowania naszego organizmu państwowego. Dla zachowania i rozwoju z tak wielkim trudem wypracowanych przez ludzi pracy miast i wsi zdobyczy ustroju socjalistycznego.

Spokojem, dyscypliną, rozwagą i rzetelną pracą wspomóżmy ludzi w żołnierskich mundurach, którzy jak zawsze pierwsi stają na wezwanie i w obronie socjalistycznej Ojczyzny.

W ich i w naszych rękach historia złożyła dzień dzisiejszy i przyszłość socjalistycznej Polski i socjalistycznego narodu polskiego.

Stajmy się godni, tego dziejowego posłannictwa! Jeszcze Polska nie zginęła póki my żyjemy...

Przewodniczący
Wojewódzkiej Rady Narodowej
(-) JAROSŁAW NOWAKOWSKI

PROKLAMACJA WOJSKOWEJ RADY OCALENIA NARODOWEGO

POLKI I POLACY!

OBYWATELE POLSKIEJ RZECZOSPOLITEJ LUDOWEJ! Zwraca się do Was Wojskowa Rada Ocalenia Narodowego.

Ojczyźnie naszej grozi śmiertelne niebezpieczeństwo. Antypaństwowe, wywrotowe działania sił wrogich socjalizmowi zepchnęły społeczeństwo na krawędź wojny domowej. Bezprawie, samowola i chaos rujnują gospodarkę, obezwładniają kraj, narażają suwerenność i byt biologiczny narodu.

Jawne już przygotowania reakcyjnego zamachu, groźba terrorku doprowadzić może do przelewu krwi.

Wysiłki Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, rządu i organów administracji państwowej okazały się nieskuteczne. Apele o patriotyczną rozwagę i wszystkie akty dobrej woli są lekceważone. Agresywność sił antysocjalistycznych, nierzadko inspirowanych i wspieranych materialnie z zagranicy, godzi w konstytucyjne zasady ustroju, torpeduje porozumienie narodowe. Siły te pod szyldem NSZZ „Solidarność” bojkotują rozmyślnie inicjatywy mogące przyczynić się do wyprowadzenia Polski z kryzysu.

Czas zejść z drogi klęski, zapobiec narodowej zgubie. Czas na stanowcze działania w imię wyższej konieczności. Natychmiastowo zapewnione być musi wykonywanie i poszanowanie decyzji legalnych władz i organów państwowych, dyscyplina, ład i porządek.

Powodując się nadrzędnym interesem narodowym i powagą historycznej chwili Rada Państwa na mocy art. 33 ust. 2 Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej wprowadziła z dniem 13 grudnia 1981 roku stan wojenny na obszarze całego kraju.

Ograniczenia, jakie niesie ze sobą stan wojenny, są na okres przejściowy niezbędne. Zrozumiem to każdy, kto chce zapobiec rozpadowi państwa oraz umożliwić kontynuację reform sprawowania władzy oraz systemu gospodarki, kto chce socjalistycznej odnowy.

RODACY!

W nocy z 12 na 13 grudnia 1981 roku ukonstytuowała się Wojskowa Rada Ocalenia Narodowego. Jej przewodnictwem objął generał armii Wojciech Jaruzelski.

Mając za sobą siły zbrojne Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, licząc na zaufanie i wsparcie przez wszystkie patriotyczne i postępowe siły społeczne, Wojskowa Rada Ocalenia Narodowego jest zdecydowana zapewnić spokój wewnętrzny i bezpieczeństwo kraju.

Rada jest organem tymczasowym, który działać będzie do chwili unormowania sytuacji. W jej skład wchodzi wyżsi oficerowie Wojska Polskiego. Nie narusza ona kompetencji i nie zdejmuję obowiązków z żadnego ognia władzy ludowej. Zadaniem rady będzie zniweczenie zamachu na państwo, stabilizowanie sytuacji, zapewnienie i egzekwowanie, w ramach prawa, sprawnego działania organów administracji oraz jednostek gospodarczych.

Rada deklaruje utrzymanie naszych sojuszków polityczno-obronnych, a także wywiązywanie się z umów i zobowiązań międzynarodowych, zawartych i przyjętych przez rząd Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Rada popiera tworzenie warunków dla rozwoju socjalistycznej demokracji. Sprzyjać będzie urzeczywistnianiu reformy gospodarczej według przyjętych dotychczas głównych założeń.

Rada mając na względzie prawo oraz dobro ludzi pracy, z całą surowością, poprzez właściwe organy, zwalczać będzie spekulację, marnotrawstwo, bogacenie się jednostek kosztem ogółu, bę-

dzie tępić przestępczość, zakłócanie porządku publicznego i złośliwe uchylanie się od pracy.

OBYWATELKI I OBYWATELE!

Wojskowa Rada Ocalenia Narodowego działa przez resortowych, wojewódzkich, miejskich i gminnych pełnomocników — komisarzy Komitetu Obrony Kraju powołanych na podstawie art. 15 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Wojskowa Rada Ocalenia Narodowego zwraca się do wszystkich:

■ przedstawicieli organów władzy państwowej o zrozumienie, że nadzwyczajna sytuacja uniemożliwia ich normalne działanie. Rada dołoży wszelkich starań, aby w możliwie krótkim czasie zaistniały warunki pozwalające im wznowić regularną pracę;

■ legalnych organizacji politycznych i społecznych o usilne działania na rzecz stabilizacji życia w Polsce. Na władze tych organizacji spada obowiązek wyegzekwowania od podległych komórek i członków ustaleń zawartych w statutach i oficjalnych programach działania;

■ organów administracji państwowej o terminowe i konsekwentne realizowanie zadań oraz przedsięwzięć wynikających z wprowadzenia stanu wojennego. Jednocześnie rada przestrzega przed następstwami winy niedopełniania obowiązków i przypomina o zasadzie jednoosobowej odpowiedzialności. Sprawą dla wszystkich najważniejszą jest obecnie podstawowe zaopatrzenie ludności w żywność, środki ochrony zdrowia oraz łagodzenie skutków zimy.

Z warunków stanu wojennego wynika konieczność zawieszenia działalności związków zawodowych. Rada wyraża przekonanie, że wkrótce będą one mogły — w interesie ludzi pracy — wznowić swoją statutową działalność.

POLACY!

Wojskowa Rada Ocalenia Narodowego pragnie i zamierza usunąć groźbę upadku państwa i utraty jego suwerenności, przyspieszyć wyjście z kryzysu, złagodzić trudności ciążące na warunkach życia ogółu obywateli.

Polsce potrzebna jest przede wszystkim wyjątkowa, wydajna praca. Wielki i powszechny obywatelski czyn. Niezbędny jest spokój. Nie czas na waśnie i spory.

Społeczeństwo i państwo nie może dłużej tolerować swobody wywrotowców, wicherzyli i awanturników. Trzeba ich izolować do chwili opamiętania.

Sprawiedliwość wymierzona być musi do końca ludziom odpowiedzialnym za doprowadzenie kraju do stanu z sierpnia 1980 roku, za sprzeniewierzenie środków społecznych. Zanim aktu tego dopełnią odpowiednie organy nie powinni oni korzystać z wolności.

Różne inne czyny karalne, jakie popełnione zostały ale dotychczas nie osądzone, można i należy w tej zwrotnej sytuacji, na mocy uchwalonego przez Radę Państwa dekretu o abolicji bezwarunkowo przebaczyć i puścić w niepamięć.

Osoby winne działania przeciw interesom socjalistycznego państwa oraz ludzi pracy będą oddać karane z całą surowością, z wykorzystaniem wszystkich środków i uprawnień wynikających ze stanu wojennego.

Dla narodu polskiego nadszedł moment historyczny i ostatnia szansa zaprowadzenia porządku we własnym domu własnymi siłami. Tej szansy zmarnować nie wolno.

WOJSKOWA RADA OCALENIA NARODOWEGO

Nasz komentarz

O SPOKÓJ, ROZWAGĘ I DISCYPLINĘ

W dniu 13 grudnia 1981 roku nasze dysponuje odpowiednimi ogłasza w całym kraju stan wojenny.

Jako społeczeństwo i jako cały naród stanęliśmy przed niezwykle trudnym egzaminem dojrzałości społeczno-politycznej. Od naszej postawy zależą losy nas samych, najbliższych, całego kraju.

Stan wojenny wymaga od nas szczególnej dyscypliny i odpowiedzialności. Wymaga poszanowania prawa i wynikających z tej nadzwyczajnej sytuacji obowiązków, których respektowanie jest bezwzględnie nakazem chwili. Emocje zawsze były i będą najgorszym doradcą. Tam, gdzie trzeba rozumnej analizy emocje winny zejść na plan daleki.

Ten spokój jest nam potrzebny jak codzienny chleb, może być bardziej niezbędny, gdyż w chwilach zagrożenia nieobliczalne reakcje mogą spowodować tragiczne skutki.

Wojewódzki Sztab podejmuje niezbędne decyzje dotyczące między innymi prawidłowego zaopatrzenia ludności w podstawowe artykuły codziennego użytku szczególnie w żywność, zapewnić ciepło w mieszkaniach, światła i wodę. Nie powinno zabraknąć chleba, bowiem województwo

Prawidłowo funkcjonuje służba komunikacyjna, transport i zaopatrzenie.

Ale dystrybucja żywności zależy także od tego, na ile społeczeństwo nie da się ponieść panice, nie zacznie gwałtownie opróżniać sklepów ze wszystkimi towarami.

Stan wojenny wymaga od nas szczególnej dyscypliny i odpowiedzialności. Wymaga poszanowania prawa i wynikających z tej nadzwyczajnej sytuacji obowiązków, których respektowanie jest bezwzględnie nakazem chwili. Emocje zawsze były i będą najgorszym doradcą. Tam, gdzie trzeba rozumnej analizy emocje winny zejść na plan daleki.

Ten spokój jest nam potrzebny jak codzienny chleb, może być bardziej niezbędny, gdyż w chwilach zagrożenia nieobliczalne reakcje mogą spowodować tragiczne skutki.

Wojewódzki Sztab podejmuje niezbędne decyzje dotyczące między innymi prawidłowego zaopatrzenia ludności w podstawowe artykuły codziennego użytku szczególnie w żywność, zapewnić ciepło w mieszkaniach, światła i wodę. Nie powinno zabraknąć chleba, bowiem województwo

My, jako dziennikarze zwracamy się do Was z gorącym apelem — dołóżmy wszelkich starań, aby spokój i rozwaga zapanowały we wszystkich miastach i wsiach naszego województwa. Aby dyscyplina i poczucie odpowiedzialności towarzyszyło naszej pracy, aby naszym wspólnym wysiłkiem uratować Polską Rzeczpospolitą Ludową.

Redakcja

DEKRET O STANIE WOJENNYM

(SKRÓT)

Kierując się potrzebą zapewnienia wzmożonej ochrony podstawowych interesów państwa i obywateli, w celu stworzenia warunków skutecznej ochrony suwerenności i niepodległości Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz spokoju, ładu i porządku publicznego, jak również mając na względzie zabezpieczenie sprawnego funkcjonowania władzy i administracji państwowej oraz gospodarki narodowej w czasie obowiązywania stanu wojennego, w związku z art. 33 ust. 2 Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — Rada Państwa stanowi, co następuje:

Przepisy ogólne

— Stan wojenny wprowadza się na części lub na całym terytorium PRL, jeżeli wymaga tego wzgląd na obronność lub bezpieczeństwo państwa.

— Stan wojenny na całym terytorium PRL wprowadza się ze względu na obronność państwa w razie niebezpieczeństwa naruszenia suwerenności i niepodległości PRL albo ze względu na bezpieczeństwo państwa w razie poważnego narażenia lub naruszenia spokoju, ładu i porządku publicznego w kraju.

— Stan wojenny na części terytorium PRL wprowadza się ze względu na bezpieczeństwo państwa w granicach jednego lub kilku województw, miast lub gmin, w razie poważnego narażenia lub naruszenia spokoju, ładu i porządku publicznego na danym obszarze.

— Wprowadzenie stanu wojennego powoduje m.in. czasowe zawieszenie lub ograniczenie określonych w Konstytucji PRL i innych ustawach oraz umowach międzynarodowych, których Polska jest stroną, podstawowych praw obywateli, a w szczególności nietykalności osobistej, nienaruszalności mieszkań i tajemnicy korespondencji, prawa zrzeszania się, wolności słowa, druku, zgromadzeń, wieców, pochodów i manifestacji.

— Nałożenie na obywateli oraz jednostki organizacyjne nie będące jednostkami gospodarki uspołecznionej szczególnych obowiązków.

— Podporządkowanie działalności wszystkich organów władzy i administracji państwowej, jednostek organizacyjnych gospodarki uspołecznionej oraz organizacji społecznych interesom państwa i narodu.

— Ustanowienie szczególnej odpowiedzialności obywateli, a w tym funkcjonariuszy publicznych za nieprzestrzeganie porządku prawnego oraz niesumienne wypełnianie obowiązków wobec państwa.

— Wprowadzenie stanu wojennego powoduje również obowiązek wykonywania przez obywateli polskich powszechnego obowiązku obrony określonego w przepisach ustawy o powszechnym obowiązku obrony PRL stosownie do postanowień uchwały Rady Państwa w sprawie wprowadzenia stanu wojennego.

— W czasie obowiązywania stanu wojennego Rada Ministrów może podejmować niezbędne uchwały w celu ochrony porządku publicznego, interesów państwa i praw obywateli. Prezes Rady Ministrów oraz wojewodowie mogą wydawać niezbędne zarządzenia porządkowe w celu ochrony spokoju, ładu i porządku publicznego.

— Wojewodowie mogą również wydawać zarządzenia porządkowe w sprawach należących do właściwości Wojewódzkich Rad Narodowych, z wyjątkiem spraw dotyczących planów społeczno-gospodarczego rozwoju terenu i budżetu terenowego.

Prawa i obowiązki obywateli w czasie obowiązywania stanu wojennego

— Właściwe organy administracji państwowej mogą, jeżeli wymagają tego interesy bezpieczeństwa lub obronności państwa, wprowadzać ograniczenia swobody poruszania się osób, polegające na nakazie lub zakazie przebywania albo opuszczania w określonym czasie oznaczonych miejsc, obiektów i obszarów („godzina milicyjna”).

Każda osoba przebywająca w miejscu publicznym obowiązana jest posiadać przy sobie dokument stwierdzający tożsamość, a uczniowie szkół mający ukończone lat 13 — legitymację szkolną lub tymczasowy dowód osobisty.

Minister spraw wewnętrznych, w drodze rozporządzenia, może wprowadzać obowiązki:

— Upřednień uzyskania zezwolenia na zmianę miejsca pobytu stałego i pobytu czasowego polegającą na przeniesieniu się do innej miejscowości.

— Zameldowania się przed upływem 12 godzin od chwili przybycia do określonej miejscowości.

— Zezwolenie wydaje naczelnik właściwy ze względu na dotychczasowe miejsce pobytu stałego albo pobytu czasowego osoby zamierzającej zmienić miejsce pobytu, jeżeli zmiana ta nie zagraża interesom bezpieczeństwa lub obronności państwa.

Pobyt stały w strefie nadgranicznej wymaga uprzedniego uzyskania zezwolenia naczelnika, a pobyt czasowy w tej strefie — komendanta miejscowego.

Uprawianie turystyki oraz sportów żeglarskich i wioślarskich na morskich wodach wewnętrznych i terytorialnych jest zakazane.

Zwoływanie i odbywanie wszelkiego rodzaju zgromadzeń, a także organizowanie i przeprowadzanie publicznych imprez artystycznych, rozrywkowych i sportowych oraz zbiorów publicznych wymaga uprzedniego uzyskania zezwolenia właściwego organu administracji państwowej.

Nie dotyczy to nabożeństw i obrzędów religijnych kościołów i związków wyznaniowych oraz zbiorów na cele religijne, odbywających się w obrębie kościołów, kaplic i przeznaczonych wyłącznie do tych celów domów modlitw.

Właściwy organ administracji państwowej nie wydaje zezwolenia, jeżeli zwołanie i odbycie zgromadzenia albo zorganizowanie i przeprowadzenie imprezy lub zbioru zagrażałoby interesom bezpieczeństwa lub obronności państwa.

Zawieszają się prawo do strajków i akcji protestacyjnych.

Udział w strajku stanowi ciężkie naruszenie przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych, a organizowanie lub kierowanie strajkiem lub akcją protestacyjną może być uznane za spowodowanie poważnego zakłócenia w funkcjonowaniu gospodarki narodowej.

Jeżeli działalność stowarzyszenia, związku zawodowego, zrzeszenia albo organizacji społecznej lub zawodowej godzi w ustrój polityczny i społeczny lub w porządek prawny PRL albo w inny sposób zagraża interesom bezpieczeństwa lub obronności państwa, może być ona zawieszona.

Zawieszają się działalność samorządu załóg przedsiębiorstw (zakładów) państwowych w zakresie określonym przez Radę Ministrów w drodze rozporządzenia.

Rozpowszechnianie publikacji i widowisk za pomocą druku, obrazu lub żywego słowa wymaga uprzedniego uzyskania zezwolenia organów kontroli publikacji i widowisk.

Użytkowanie zakładów poligraficznych, urządzeń i aparatów wytwarzających druki i ilustracje wszelkim sposobem oraz zakładów wytwarzających pieczętki i stemple, będących w posiadaniu:

— osób fizycznych, stowarzyszeń, zrzeszeń, związków zawodowych, organizacji społecznych i zawodowych — jest zakazane,

— państwowych i spółdzielczych jednostek organizacyjnych — jest dozwolone tylko za pisemnym zezwoleniem i pod kontrolą ministra (kierownika centralnego urzędu lub instytucji), prezesa zarządu centralnego związku spółdzielni albo wojewody.

Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może wprowadzać cenzurę prasy pocztowej i korespondencji telekomunikacyj-

nej oraz kontrole rozmów telefonicznych, określając równocześnie organy cenzury właściwe w tych sprawach.

Minister spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem łączności, powołuje organy cenzury łączności, a minister obrony narodowej — organy cenzury wojskowej.

Organy cenzury uprawnione są do zatrzymywania w całości lub w części przesyłek pocztowych i korespondencji telekomunikacyjnej oraz do przerywania rozmów telefonicznych, jeżeli ich treść może zagrażać interesom bezpieczeństwa lub obronności państwa. Decyzje organów cenzury w tych sprawach są ostateczne i nie podlegają zaskarżeniu.

Zatrzymane przesyłki pocztowe i korespondencja telekomunikacyjna podlega przypadkowi na rzecz skarbu państwa bez odszkodowania.

Posiadacze radiowych urządzeń nadawczych i nadawczo-odbiorczych, jeżeli wymagają tego będą interesy bezpieczeństwa lub obronności państwa, mogą być zobowiązani do złożenia tych urządzeń do depozytu.

Wojewodowie mogą wprowadzać zakaz dokonywania zdjęć fotograficznych i filmowych oraz obrazów telewizyjnych określonych obiektów i miejsc albo na oznaczonych obszarach, jeżeli wymagają tego interesy bezpieczeństwa lub obronności państwa.

Posiadacze broni palnej krótkiej oraz broni myśliwskiej i sportowej, a także posiadacze amunicji i materiałów wybuchowych, jeżeli wymagają tego będą interesy bezpieczeństwa lub obronności państwa mogą być zobowiązani do złożenia tej broni, amunicji i materiałów do depozytu.

Zasady postępowania w wypadkach nadzwyczajnych związanych z obronnością i bezpieczeństwem państwa

Wypadkami nadzwyczajnymi w rozumieniu dekretu są przypadki:

— Sprowadzenia niebezpieczeństwa powszechnego dla życia, zdrowia lub wolności obywateli.

— Sprowadzenia bezpośredniego niebezpieczeństwa zagrożenia dla mienia społecznego, indywidualnego lub osobistego w znacznych rozmiarach.

— Sprowadzenia niebezpieczeństwa zagrożenia obiektów ważnych dla obronności lub bezpieczeństwa państwa.

— Sprowadzenia bezpośredniego zagrożenia albo, zajęcia budynków administracji państwowej oraz organizacji politycznych i społecznych, a także ważnych obiektów i urządzeń gospodarki narodowej.

Zapewnienie bezpieczeństwa publicznego w wypadkach nadzwyczajnych należy do zakresu działania MO, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

W wypadkach nadzwyczajnych, gdy działalność MO okaże się niewystarczającą mogą być użyte do pomocy oddziały i pododdziały innych formacji i organizacji powołanych do ochrony porządku publicznego lub mienia społecznego oraz sił zbrojnych.

Funkcjonowanie administracji państwowej i gospodarki narodowej w czasie obowiązywania stanu wojennego

Rada Ministrów może wprowadzić, w drodze rozporządzenia, powszechny obowiązek wykonywania pracy przez osoby, które ukończyły 15 lat i nie osiągnęły wieku emerytalnego określonego w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym, a są zdolne do wykonywania pracy ze względu na stan zdrowia oraz warunki osobiste i rodzinne.

Pracownik jest obowiązany wykonywać pracę sześć dni w tygodniu. W razie szczególnych potrzeb zakładu pracy, kierownik zakładu pracy może wprowadzać obowiązek wykonywania pracy w dni ustawowo wolne od pracy, z tym że pracownikowi wykonującemu pracę w przedłużonym wymiarze czasu pracy, raz w miesiącu przysługuje jeden dzień wolny od pracy.

Dzienny wymiar czasu pracy nie może przekraczać 8 godzin na dobę. W razie szczególnych potrzeb zakładu pracy, kierownik zakładu pracy może przedłużyć dzienny wymiar czasu pracy do 12 godzin na dobę, z wyjątkiem czasu pracy w dni ustawowo wolne od pracy oraz pracowników zatrudnionych przy pracach szczególnie uciążliwych lub w warunkach szkodliwych dla zdrowia.

Praca wykonywana w przedłużonym wymiarze czasu pracy stanowi pracę w godzinach nadliczbowych.

Pracownikowi przysługują prawo do płatnego urlopu wypoczynkowego w wymiarze 1 dnia za każdy przepracowany miesiąc. Młodocianym oraz pracownikom zatrudnionym przy pracach szczególnie uciążliwych lub w warunkach szkodliwych dla zdrowia przysługują 1 dzień płatnego urlopu dodatkowego za każde przepracowane 3 miesiące. Pracownikowi, który wykonywał pracę w przedłużonym wymiarze czasu pracy przysługują 1 dzień płatnego urlopu dodatkowego za każdy miesiąc przepracowany w przedłużonym wymiarze czasu pracy.

Zawieszają się udzielanie urlopów bezpłatnych i zwolnień okolicznościowych.

Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może nałożyć na osoby fizyczne i osoby prawne posiadające gospodarstwa rolne świadczenia szczególne na rzecz gospodarki żywnościowej polegające na:

— dostawach na rzecz państwa określonych produktów rolnych, uprawie określonych gatunków roślin,

— wykorzystywaniu użytków rolnych oraz środków i obiektów gospodarki rolnej na cele produkcji rolnej a także może wprowadzać ograniczenia obrotu i przerobu określonych produktów rolnych.

Wynikające z prawomocnej decyzji właściwego organu administracji państwowej świadczenia, w razie jego niewykonania, podlega egzekucji administracyjnej.

Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może wprowadzić całkowitą lub częściową reglamentację zaopatrzenia ludności w podstawowe artykuły żywnościowe oraz niektóre artykuły nieżywnościowe.

Upoważnia się Radę Ministrów do wprowadzenia, w drodze rozporządzenia, niezbędnych zmian w zakresie i zasadach: powstawania, wykonywania i wygasania zobowiązań podatkowych oraz egzekucji zobowiązań podatkowych

gromadzenia środków pieniężnych, obrotu pieniężnego i obsługi finansowej oraz udzielania kredytów

obowiązkowych i dobrowolnych ubezpieczeń majątkowych i osobowych — w stosunku do osób fizycznych, osób prawnych nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej i innych, nieuspołecznionych jednostek organizacyjnych nie posiadających osobowości prawnej.

Rada Ministrów, może w drodze rozporządzenia, całkowicie lub częściowo wstrzymać i ograniczać pracę określonych urządzeń łączności oraz wykonywania usług łączności pocztowej i telekomunikacyjnej.

Minister komunikacji może wprowadzić całkowity i częściowy zakaz lub ograniczenia przewozu osób i rzeczy w transporcie drogowym, kolejowym, lotniczym i wodnym, a także zarządzać przyjmowanie przesyłek do przewozu pod określonymi warunkami.

Minister obrony narodowej może wprowadzać całkowity i częściowy zakaz lub ograniczenia lotów polskich i obcych statków powietrznych w przestrzeni powietrznej nad obszarem lądowym, wodami wewnętrznymi i morzem terytorialnym PRL.

Minister komunikacji może wprowadzać całkowity i częściowy zakaz lub ograniczenia ruchu taboru poruszającego się po drogach szynowych oraz urządzeń transportowych linowych i linowo-terenowych kolei użytku publicznego, a także ruchu polskich i obcych obiektów pływających na wodach śródlądowych.

Minister — kierownik urzędu gospodarki morskiej może wprowadzać całkowity i częściowy zakaz lub ograniczenia ruchu polskich i obcych obiektów pływających na morskich wodach wewnętrznych i morzu terytorialnym

Minister komunikacji w stosunku do terytorium całego państwa albo obszaru kilku sąsiadujących ze sobą województw, a wojewodowie w granicach poszczególnych jednostek podziału administracyjnego państwa mogą wprowadzać całkowity i częściowy zakaz lub ograniczenia ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych.

Minister spraw wewnętrznych może całkowicie lub częściowo zamykać i ograniczać graniczny ruch osobowy i towarowy przez przejścia graniczne.

Minister spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem obrony narodowej może określać, w drodze rozporządzenia, zasady wydawania dokumentów uprawniających obywateli polskich do przekraczania granicy państwowej.

Minister spraw zagranicznych, w porozumieniu z ministrem obrony narodowej, może określać, w drodze rozporządzenia, zasady wydawania dokumentów uprawniających cudzoziemców do przekraczania granicy państwowej, zasady ich przebywania na terytorium państwa oraz zasady postępowania z akredytowanymi w PRL przedstawicielami dyplomatycznymi państw obcych oraz innymi osobami równanymi z nimi na podstawie ustaw, umów międzynarodowych.

Wojewodowie, jeżeli wymagają tego interesy bezpieczeństwa lub obronności państwa albo uzasadnione potrzeby gospodarki narodowej, mogą ustanawiać komisarzy do kierowania wykonywaniem przez spółdzielnie i ich związki statutowych zadań gospodarczych i społeczno-kulturalnych. Przepis nie dotyczy centralnych związków spółdzielni.

Środki prewencyjne

Obywatele polscy mający ukończone lat 17, w stosunku do których ze względu na dotychczasowe zachowanie się zachodzi uzasadnione podejrzenie, że pozostając na wolności nie będą przestrzegać porządku prawnego albo prowadzić będą działalność zagrażającą interesom bezpieczeństwa lub obronności państwa mogą być internowani na czas obowiązywania stanu wojennego w ośrodkach odesobnienia.

Prokurator Generalny PRL i podlegli mu prokuratorzy kontrolują przestrzeganie prawa w sprawach o internowanie na zasadach i w trybie prokuratorskiej kontroli przestrzegania prawa.

Przepisy karne

Kto będąc członkiem stowarzyszenia, związku, zrzeszenia lub organizacji, której działalność została zawieszona, nie odstąpi od udziału w takiej działalności, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Kto organizuje albo kieruje strajkiem lub akcją protestacyjną, podlega karze pozbawienia wolności do lat 5.

Kto zabiera lub używa pojazd mechaniczny, w celu wykorzystania go dla przeprowadzenia strajku lub akcji protestacyjnej, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Jeżeli pojazd mechaniczny określony w ust. 3 stanowi mienie społeczne, sprawca podlega karze pozbawienia wolności do lat 5 i karze grzywny.

Kto w celu przeprowadzenia strajku lub akcji protestacyjnej albo w czasie ich trwania przemocą groźbą bezprawną lub podstępem zmusza inną osobę do zaniechania podjęcia lub wykonywania pracy, podlega karze pozbawienia wolności do lat 5. Kto w celu przeprowadzenia strajku lub akcji protestacyjnej niszczy, uszkadza lub czyni niezdadnym do użytku zakład lub urządzenie albo uniemożliwia lub utrudnia prawidłowe funkcjonowanie zakładów, urządzeń lub instytucji, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10 i karze grzywny.

Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary lub odstąpić od jej wymierzenia wobec sprawcy przestępstwa który dobrowolnie odstąpił od udziału w działalności, strajku lub akcji protestacyjnej i starał się nakłonić do tego pozostałych uczestników tej działalności, strajku lub akcji.

Kto działa na korzyść nieprzyjaciela albo na szkodę interesów bezpieczeństwa lub obronności PRL lub państwa sprzymierzonego, podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3.

Kto w celu osłabienia gotowości obronnej PRL rozpowszechnia wiadomości mogące gotowość tę osłabić, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 8.

Kto rozpowszechnia fałszywe wiadomości, jeżeli może to wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 5.

Kto w celu rozpowszechniania sporządza, gromadzi, przechowuje, przewozi, przesyła lub przesyła pismo, druk, nagrania lub film zawierające wiadomości wyżej określone podlega karze pozbawienia wolności do lat 5.

Kto dopuszcza się tych czynów, używając druku lub innego środka masowej informacji, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

W razie skazania za przestępstwo popełnione z niskich pobudek w czasie obowiązywania stanu wojennego, sąd orzeka pozbawienie praw publicznych, a także może orzec konfiskatę całości lub części mienia.

Kto uczestniczy w strajku albo akcji protestacyjnej, podlega karze aresztu do 3 miesięcy albo karze grzywny do 5000 złotych.

Kto zmienia miejsce pobytu stałego lub pobytu czasowego albo przybywa do strefy nadgranicznej bez wymaganego zezwolenia lub wbrew jego warunkom podlega karze aresztu do 3 miesięcy albo karze grzywny do 5000 złotych.

Kto narusza wprowadzone ograniczenia swobody poruszania się podlega karze aresztu do 1 miesiąca albo karze grzywny do 5000 złotych.

Kto uprawia turystykę albo sporty żeglarskie lub wioślarskie na morskich wodach wewnętrznych lub terytorialnych, podlega karze grzywny do 5000 złotych.

Kto przebywając w miejscu publicznym nie posiada dokumentu stwierdzającego tożsamość (legitymacji szkolnej), podlega karze grzywny do 5000 złotych.

Kto dokonuje zdjęć fotograficznych lub filmowych dla obrazów telewizyjnych zakazanych obiektów lub miejsc albo na zakazanych obszarach podlega karze aresztu do 3 miesięcy albo karze grzywny do 5000 złotych.

Kto wbrew wprowadzonemu zakazowi lub ograniczeniom wykonuje przewóz osób lub rzeczy albo przyjmuje do przewozu przesyłki nie spełniające wymaganych warunków, podlega karze aresztu do 3 miesięcy albo karze grzywny do 5000 złotych.

Kto wbrew wprowadzonemu zakazowi lub ograniczeniom wykonuje loty statkiem powietrznym w polskiej przestrzeni powietrznej, porusza się obiektem pływającym po wodach śródlądowych, morskich wodach wewnętrznych lub morzu terytorialnym, prowadzi tabor lub urządzenie transportowe kolei użytku publicznego albo prowadzi pojazd mechaniczny na drodze pu-

Dokończenie na str. 3

OBWIESZCZENIE RADY PAŃSTWA

Kierując się potrzebą zapewnienia wzmocnionej ochrony podstawowych interesów państwa i obywateli, w celu stworzenia warunków skutecznej ochrony spokoju, ładu i porządku publicznego oraz przywrócenia naruszonej dyscypliny społecznej, a także mając na względzie zabezpieczenie możliwości sprawnego funkcjonowania władzy i administracji państwowej oraz gospodarki narodowej — działając na podstawie art. 33 ust. 2 Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — Rada Państwa wprowadza stan wojenny.

W związku z tym podaje się do publicznej wiadomości, że na czas obowiązywania stanu wojennego w szczególności:

1) zakazane zostało zwoływanie i odbywanie wszelkiego rodzaju zgromadzeń, pochodów i manifestacji, a także organizowanie i przeprowadzanie zbiórek publicznych oraz imprez artystycznych, rozrywkowych i sportowych bez uprzedniego uzyskania zezwolenia właściwego terenowego organu administracji państwowej, z wyjątkiem nabożeństw i obrzędów religijnych odbywających się w obrębie kościołów, kaplic i innych miejsc przeznaczonych wyłącznie do tych celów;

2) zakazane zostało rozpowszechnianie wszelkiego rodzaju wydawnictw, publikacji i informacji, każdym sposobem, publiczne wykonywanie utworów artystycznych oraz użytkowanie jakichkolwiek urządzeń poligraficznych bez uprzedniego uzyskania zgody właściwego organu;

3) zawieszono zostało prawo pracowników do organizowania i przeprowadzania wszelkiego rodzaju strajków oraz akcji protestacyjnych;

4) nałożono zostało na osoby przebywające w miejscach publicznych obowiązek posiadania przy sobie dokumentu stwierdzającego tożsamość, a w stosunku do uczniów szkół mających ukończoną lat 13 — legitymacji szkolnej lub tymczasowego dowodu osobistego;

5) wprowadzono zostało obowiązek uprzedniego uzyskiwania zezwolenia właściwego terenowego organu administracji państwowej na pobyt stały w strefie nadgranicznej, a organu Milicji Obywatelskiej na pobyt czasowy w tej strefie;

6) zakazane zostało uprawianie turystyki oraz sportów żeglarskich i wioślarskich na morskich wodach wewnętrznych i terytorialnych;

Ponadto w czasie obowiązywania stanu wojennego, w zakresie powszechnego obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej:

1) poborowi uznani za zdolnych do służby wojskowej oraz żołnierze rezerwy niezależnie od ich przeznaczenia mogą być w każdym czasie powołani do czynnej służby wojskowej, na zarządzenie ministra obrony narodowej;

2) określone jednostki organizacyjne administracji państwowej i gospodarki narodowej, wykonujące zadania szczególnie ważne dla obronności i bezpieczeństwa państwa, objęte zostały militaryzacją, co oznacza nałożenie na osoby zatrudnione w tych jednostkach szczególnych obowiązków, o których osoby te zostaną poinformowane przez kierowników zakładów pracy;

3) osoby przeznaczone do służby w określonych formacjach obrony cywilnej mogą być zobowiązane do pełnienia czynnej służby w obronie cywilnej w czasie i zakresie wynikającym z wykonywania zadań;

4) obywatele mogą być zobowiązani przez właściwe terenowe organy administracji państwowej i organy administracji wojskowej do wykonania określonych świadczeń osobistych i rzeczowych na rzecz obrony państwa;

W czasie obowiązywania stanu wojennego, jeżeli będą tego wymagały interesy ochrony spokoju, ładu i porządku publicznego, uprawnione organy administracji państwowej mogą również:

1) wprowadzić ograniczenia swobody poruszania się mieszkańców w określonym czasie i miejscach przez wprowadzenie „godziny milicyjnej” albo zakazu opuszczania lub przybywania do określonych województw, miast i gmin;

2) nałożyć obowiązek uprzedniego uzyskiwania zezwolenia właściwego terenowego organu administracji państwowej na zmianę miejsca pobytu, polegającą na przeniesieniu się do innego miejscowości na czas dłuższy niż 48 godzin oraz obowiązek niezwłocznego zameldowania się w nowym miejscu pobytu;

3) zawiesić działalność stowarzyszeń, związków zawodowych, zrzeszeń oraz organizacji społecznych i zawodowych, których działalność stanowi zagrożenie dla interesów bezpieczeństwa państwa, z wyjątkiem kościołów i związków wyznaniowych;

4) wprowadzić cenzurę przesyłek pocztowych, korespondencji telekomunikacyjnej oraz kontrolę rozmów telefonicznych;

5) zobowiązać posiadaczy radiowych urządzeń nadawczych i nadawczo-odbiorczych do złożenia tych urządzeń do depozytu we wskazanych miejscach;

6) zobowiązać posiadaczy broni palnej krótkiej oraz myśliwskiej i sportowej, a także posiadaczy amunicji i materiałów wybuchowych do złożenia ich we wskazanych miejscach;

7) zakazać dokonywania zdjęć fotograficznych i filmowych oraz obrazów telewizyjnych określonych obiektów i miejsc albo na określonych obszarach;

8) zakazać używania określonych odznak i mundurów;

9) wstrzymać lub ograniczyć pracę określonych urządzeń łączności oraz wykonywania usług łączności pocztowej i telekomunikacyjnej;

10) zawiesić lub ograniczyć przewóz osób i rzeczy w transporcie drogowym, kolejowym, lotniczym i wodnym oraz ruch pojazdów mechanicznych na drogach publicznych;

11) zamknąć lub ograniczyć ruch osobowy i towarowy przez przejścia graniczne.

W czasie obowiązywania stanu wojennego osoby naruszające wprowadzone zakazy, nakazy, obowiązki i ograniczenia, podlegają obustronnej odpowiedzialności karnej za przestępstwa lub wykroczenia w postępowaniu dożywotnim i przyspieszonym.

Osoby, mające ukończone lat 17, w stosunku do których istnieje

je uzasadnione podejrzenie, iż pozostając na wolności prowadzą działalność zagrażającą bezpieczeństwu państwa mogą być internowane w ośrodkach odosobnienia na czas obowiązywania stanu wojennego — na podstawie decyzji komendanta wojewódzkiego Milicji Obywatelskiej.

W stosunku do osób pełniących służbę wojskową i służbę w jednostkach zmilitaryzowanych oraz służbę w obronie cywilnej — stosowana będzie za przestępstwa popełnione w związku z tą służbą, odpowiedzialność karna przed sądami wojskowymi według przepisów odnoszących się do żołnierzy w czynnej służbie wojskowej w czasie wojny.

Podaje się również do publicznej wiadomości, że w przypadkach zbiorowego lub indywidualnego bezpośredniego zagrożenia życia, zdrowia lub wolności obywateli albo mienia społecznego indywidualnego lub osobistego znacznej wartości, a także zagrożenia lub zajęcia budynków administracji państwowej i organizacji politycznych oraz ważnych obiektów i urządzeń gospodarki narodowej albo obiektów ważnych dla obronności lub bezpieczeństwa państwa, obywateli i zespołów działających w ramach Milicji Obywatelskiej i innych formacji powołanych do ochrony porządku publicznego wprowadzono

być mogą oddziały i pododdziały sił zbrojnych (wojska), przy czym wszelkie te siły uprawnione są do użycia środków przymusu bezpośredniego w celu przywrócenia spokoju, ładu i porządku publicznego.

Wzywa się wszystkich obywateli do bezwzględnego przestrzegania wprowadzonych zakazów, nakazów i ograniczeń oraz wykonywania innych nałożonych obowiązków, a także podporządkowania się wszelkim zarządzeniom uprawnionych władz wykonawczych państwa, w celu zapewnienia spokoju, ładu i porządku publicznego oraz umocnienia dyscypliny społecznej.

PRZEWODNICZĄCY
RADY PAŃSTWA
POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ
LUDOWEJ

SKŁAD WOJSKOWEJ RADY OCALENIA NARODOWEGO

Skład Wojskowej Rady Ocalenia Narodowego, ukonstytuowanej w nocy z 12 na 13 grudnia 1981 roku:

Przewodniczący — gen. armii
Wojciech Jaruzelski;

Członkowie:

gen. broni Florian Siwicki
gen. broni Tadeusz Tuczapski
gen. broni Eugeniusz Molczyk
admirał Ludwik Janczyszyn
gen. dyw. Czesław Kiszczyk
gen. dyw. Tadeusz Hupałowski

gen. dyw. Czesław Piotrowski
gen. dyw. Józef Baryla
gen. dyw. Włodzimierz Oliwa
gen. dyw. Henryk Rapacewicz
gen. dyw. Józef Użycki
gen. dyw. Tadeusz Krepski
gen. dyw. Longin Łozowicki
gen. bryg. Michał Janiszewski
gen. bryg. Jerzy Jarosz
płk Tadeusz Makarewicz
płk Kazimierz Garbaciak
płk rez. Roman Leś
ppłk. Jerzy Włoszński
ppłk. Mirosław Hermaszewski

KOMUNIKAT PEŁNOMOCNIKA KOMITETU OBRONY KRAJU NA WOJ. PŁOCKIE

Wbrew postanowieniom Dekretu Rady Państwa o wprowadzeniu w PRL stanu wojennego nieodpowiedzialne osoby rekrutujące się spośród regionalnych i zakładowych działaczy NSZZ „Solidarność” podburzający demagogicznymi hasłami kilkusetosobową grupę pracowników Mazowieckich Zakładów Rafineryjnych i Petrochemicznych w Płocku spowodowały bezprawne zajęcie kilku obiektów na terenie tego przedsiębiorstwa.

Wykorzystawszy wszystkie możliwości perswazji w godzinach nocnych wydałem siłom porządkowym rozkaz wkroczenia na teren MZRP i usunięcia osób bezpośrednio zajmujących określone obiekty.

Rozkaz ten przy czynnym poparciu aktywu i załogi utrzymującej obiekty produkcyjne w ciągłej eksploatacji został wykonany.

Inicjatorzy zajęcia określonych obiektów MZRP zostali zatrzymani a po wyjaśnieniach poniosą odpowiedzialność — zgodnie z postanowieniami Dekretu o wprowadzeniu w PRL stanu wojennego.

W czasie akcji sił porządkowych nikt nie odniósł obrażeń. Osobom wspomagającym akcję sił porządkowych — pracownikom MZRP — dziękuję za zaangażowanie i pomoc.

Pełnomocnik Komitetu Obrony
Kraju na województwo płockie

Płock 15.12.1981 r.

Od 22 do 6 godzina milicyjna KOMUNIKAT MINISTERSTWA SPRAW WENETRZNYCH

W związku z uchwałą Rady Państwa o wprowadzeniu na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej stanu wojennego, minister Spraw Wewnętrznych wprowadził zakaz poruszania się obywateli w miejscach publicznych w godzinach od 22.00 do 6.00. Godzinę milicyjną wprowadzono na obszarze całego kraju.

Jednocześnie na osoby przebywające w miejscach publicznych w porze dziennej nałożono obowiązek posiadania przy sobie dokumentów stwierdzających tożsamość, w stosunku do uczniów mających ukończone 13 lat — legitymacji szkolnej lub tymczasowego dowodu osobistego. Wprowadzono również obowiązek uzyskiwania zezwolenia właściwego terenowego organu administracji państwowej na zmianę miejsca pobytu stałego i pobytu czasowego na czas dłuższy niż 48 godzin. Po przybyciu do określonej miejscowości istnieje obowiązek zameldowania się przed upływem 12 godzin.

Zakaz przebywania w miejscach publicznych po godzinie milicyjnej nie dotyczy pracowników służb ratowniczych i komunalnych, wykonujących swoje obowiązki służbowe i posiadających ważne legitymacje. Osoby powracające z pracy lub udające się do miejsca pracy po godzinie milicyjnej winny posiadać przy sobie odpowiednie zaświadczenie wystawione przez kierownika zakładu pracy. Osoby pracujące w systemie zmianowym powinny we własnym interesie uzyskać jak najszybciej właściwy wpis określający godzinę pracy — dokonany w zaświadczeniu wystawionym przez zakład pracy.

Organa ochrony porządku publicznego zwracają się do wszystkich obywateli z apelem o ograniczenie do minimum poruszania się w miejscach publicznych bez uzasadnionej potrzeby — co ułatwi przywrócenie bezpieczeństwa państwa i zapobieganie naruszeniom porządku publicznego.

W stosunku do osób nie respektujących powyższych ograniczeń funkcjonariusze Milicji Obywatelskiej i innych służb porządkowych mogą stosować środki przymusu bezpośredniego, niezależnie od obustronnych sankcji karnych wynikających z dekretu o stanie wojennym.

Wprowadzenie stanu wojennego między innymi powoduje czasowe zawieszenie lub ograniczenie określonych w Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej podstawowych praw obywateli, a w szczególności wolności i nietykalności osobistej oraz nienaruszalności mieszkania.

Zgodnie z art. 42 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 roku o stanie wojennym, obywatele polscy mający ukończone 17 lat w stosunku do których ze względu na dotychczasowe zachowanie się zachodzi uzasadnione podejrzenie, że pozostając na wolności nie będą przestrzegać porządku prawnego albo prowadzić działalność zagrażającą interesom bezpieczeństwa lub obronności państwa mogą być internowani w ośrodkach odosobnienia na czas obowiązywania stanu wojennego.

Osoby, wobec których wydano decyzję o internowaniu podlegają zatrzymaniu przez funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej i przekazaniu do ośrodków odosobnienia.

Zapewnienie właściwych warunków do wykonywania w okresie stanu wojennego zadań przez siły zbrojne, jednostki zmilitaryzowane, organy powołane do ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego jak również należyte funkcjonowanie służby zdrowia i opieki społecznej, wymaga wykonywania określonych świadczeń przez obywateli na rzecz obrony kraju. W tym celu zarządzenie ministra Spraw Wewnętrznych określa zasady świadczeń osobistych i rzeczowych. Na osoby, które ukończyły szesnaste, a nie przekroczyły szeszedziesięciu lat życia może być nałożony obowiązek świadczeń osobistych polegających na nieodpłatnym wykonywaniu w każdym czasie różnego rodzaju prac doraźnych przez okres do siedmiu dni, na rzecz jednostek wykonujących zadania dla potrzeb obrony państwa.

Wykonanie świadczeń osobistych może być połączone z obowiązkami użycia posiadanych prostych narzędzi oraz środków transportowych.

W ramach obowiązku świadczeń, instytucje państwowe i społeczne mają obowiązek udostępniania nieruchomości albo rzeczy ruchomych niezbędnych dla celów obrony. Obowiązek ten może być również nałożony na osoby fizyczne oraz na osoby prawne.

Organami uprawnionymi do nakładania obowiązku świadczeń na rzecz obrony są prezydenci miast, stopnia podstawowego, naczelnicy miast, dzielnic, miast-gmin, oraz naczelnicy gmin.

Minister spraw wewnętrznych korzystając z delegacji zawartej w dekrete, a także z uprawnień przewidzianych w ustawie o broni, amunicji i materiałach wybuchowych wydał rozporządzenie, w którym zobowiązał osoby fizyczne do złożenia w najbliższej jednostce Milicji Obywatelskiej, w terminie 24 godzin (licząc od godziny 6.00 dnia 13.12.1981) wszelkiej posiadanej przez te osoby broni palnej krótkiej, myśliwskiej, sportowej, pistoletów sygnałowych, a także amunicji do tej broni oraz materiałów wybuchowych.

Obowiązek złożenia do depozytu broni palnej, amunicji i materiałów wybuchowych ciąży tak-

że na kierownikach jednostek, urzędów, instytucji, zakładów, przedsiębiorstw, szkół i jednostek organizacyjnych organizacji społecznych dysponujących bronią.

W przypadku niezłożenia posiadanej broni palnej, amunicji lub materiałów wybuchowych do depozytu w oznaczonym czasie i miejscu, organy MO przejmą te przedmioty do depozytu w trybie właściwych przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Osoby nie podporządkowujące się powyższym nakazom podlegają odpowiedzialności zgodnie z właściwymi przepisami karnymi.

Minister spraw wewnętrznych wprowadził jednocześnie zakaz noszenia wszelkiej broni białej, wiatrówek, straszaków, pistoletów gazowych oraz innych przedmiotów i narzędzi, których używanie może zagrażać porządkowi publicznemu.

W związku z występującymi na terenie kraju zakłóceniami w łączności telefonicznej informuje się, że w wypadkach klęsk żywiołowych oraz we wszystkich nagłych przypadkach uzasadniających wezwanie pomocy lekarskiej lub innych służb pogotowia, poszczególni obywatele mogą zwracać się do funkcjonariuszy milicji lub jednostek Milicji Obywatelskiej z prośbą o wezwanie stosownej pomocy.

DEKRET O STANIE WOJENNYM

Dokończenie ze str. 2

blicznej podlega karze aresztu do 3 miesięcy albo karze grzywny do 5000 złotych.

Kto wbrew powszechnemu obowiązkowi wykonywania pracy bez usprawiedliwionej przyczyny nie zgłasza się w oznaczonym terminie i miejscu celem uzyskania skierowania do uposażonego zakładu pracy albo nie podejmuje pracy zgodnie z wydanym skierowaniem podlega karze grzywny do 5000 złotych.

Kto wbrew powszechnemu obowiązkowi wykonywania pracy, bez usprawiedliwionej przyczyny, uchyla się od wykonywania pracy określonej przez nawiązany stosunek pracy i przepisy prawa pracy, uchyla się od wykonywania przydzielonych zadań lub powierzonej pracy albo odmawia nakazanego przeniesienia się do innego zakładu pracy podlega karze grzywny do 5000 złotych.

Kto nie wykorzystuje posiadanych użytków rolnych, środków lub obiektów gospodarki rolnej na cele produkcji rolnej albo będąc do tego zobowiązany uchyla się od uprawy określonych gatunków roślin lub dostaw określonych produktów rolnych na rzecz państwa, podlega karze aresztu do 3 miesięcy i karze grzywny do 5000 złotych.

Kto utrudnia lub udaremnia wykonywanie obowiązków uprawy określonych gatunków roślin lub dostaw określonych produktów rolnych na rzecz państwa przez osobę do tego zobowiązaną, podlega karze aresztu do 3 miesięcy i karze grzywny do 5000 złotych.

Kto dokonuje obrotu lub przerobu określonych produktów rolnych, wbrew wprowadzonym ograniczeniom, podlega karze grzywny do 5000 złotych.

Kto narusza zasady reglamentacji zaopatrzenia ludności, podlega karze aresztu do 3 miesięcy i karze grzywny do 5000 złotych.

Kto uniemożliwia uprawnionej osobie zajęcie przydzielonego lokalu mieszkalnego albo uporczywie utrudnia korzystanie z przydzielonej części lokalu mieszkalnego, podlega karze grzywny do 5000 złotych.

Na czas obowiązywania stanu wojennego zawieszają się moc obowiązująca wszelkich przepisów dotyczących spraw unormowanych w dekrete i aktach na jego podstawie wydanych, jeżeli przepisy dekretu i aktów wykonawczych regulują te sprawy w sposób odmienny.

Wykonanie dekretu porucza się Radzie Ministrów, prezesowi Rady Ministrów, ministrowi obrony narodowej i ministrowi spraw wewnętrznych oraz innym naczelnym i centralnym organom administracji państwowej w części ich dotyczącej, Prokuratorowi Generalnemu PRL, a także terenowym organom administracji państwowej. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia uchwalenia.

Dekret podpisali:

Przewodniczący Rady Państwa
(—) HENRYK JABŁONSKI
Sekretarz Rady Państwa
(—) EDWARD DUDA

FERIE ZIMOWE

W SZKOŁACH W UCZELNIACH

Ministerstwo Oświaty i Wychowania podjęło decyzję o wcześniejszym rozpoczęciu ferii zimowych. Będą one trwać od 13 grudnia 1981 r. do 3 stycznia 1982 roku.

Jednocześnie Ministerstwo Oświaty i Wychowania zobowiązuje przedszkola i szkoły podstawowe do zorganizowania zajęć opiekuńczo-wychowawczych dla dzieci, którym rodzice pracujący nie są w stanie zapewnić takiej opieki we własnym zakresie.

Ministrowie nadzorujący szkoły wyższe zarządziли, że z dniem 13 bm. wprowadza się wakacje zimowe w roku akademickim 1981/1982 dla studentów szkół wyższych wszystkich rodzajów studiów. Termin zakończenia wakacji określili minister nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki w porozumieniu z ministrami (kierownikami) urzędów centralnych nadzorującymi szkoły wyższe. Wykonanie zarządzenia porucza się rektorom szkół wyższych.

W IMIĘ OCALENIA NARODOWEGO

W dniu 13 grudnia 1981 roku decyzją Rady Państwa wprowadzony został na obszarze całego kraju stan wojenny. Ukonstytuowała się Wojskowa Rada Ocalenia Narodowego.

Władze państwa i siły zbrojne poczuły się zobowiązane do sięgnięcia po te nadzwyczajne środki działania w sytuacji wyjątkowego zagrożenia państwa i jego podstaw ustrojowych, w obliczu odrzucenia idei porozumienia i zapowiadanej otwarcie przez przeciwników ustroju brutalnej konfrontacji, która ścigałaby na nasz kraj ogromny balast cierpienia i zapewne doprowadziłaby do przelania krwi.

Decyzje władz przedstawił narodowi polskiemu — w programach radia i telewizji — gen. armii Wojciech Jaruzelski, który stanął na czele Wojskowej Rady Ocalenia Narodowego.

Uzasadniając postanowienie władz, Wojciech Jaruzelski powiedział m.in.: „Już nie dni, lecz godziny przybliżają ogólnonarodową katastrofę. Uczciwość wymaga, aby postawić pytanie: czy musiało do tego dojść?”

Wszyscy obywatele, którym na

sercu leży przede wszystkim dobro naszego kraju, zrają jedyną na to pytanie odpowiedź: Nie musiało do tego dojść.

Sierpień roku ubiegłego i cały okres posierpniowy otworzyły w dziejach naszego państwa nowy rozdział — czas odnowy i wielkich, z odnową związanych, nadziei. Zapoczątkowany został proces przemian reformatorskich, bez których rozwój naszego kraju nie byłby już możliwy. Sejm stał się rzecznikiem interesów społeczeństwa polskiego. Powstała i legalizacja nowych związków zawodowych, w tym „Solidarności”, otworzyły przed ruchem zawodowym możliwość wyrażania i reprezentowania interesów zawodowych i społecznych wszystkich ludzi pracy. Nowe ustawy zainicjowały oczekiwaną i potrzebną reformę gospodarczą. Poszerzony został zakres obywatelskich swobód, czego wyrazem stała się nie tylko nowa ustawa o cenzurze, ale także ogromny rozwój inicjatyw i ruchów społecznych. Zresztą — nie sposób omówić tu i wyliczyć wszystkich symptomów społecznej odnowy, tak charakterystycznych dla na-

szego kraju w ostatnich kilku-nastu miesiącach.

Do rzeczywistości przedsierniowej nie ma już powrotu. Co więcej, żadna realna siła polityczna w kraju takiego powrotu nie pragnie. Polska Zjednoczona Partia Robotnicza, której program — uchwalony na IX Zjeździe — jest wielkim, historycznym zwycięstwem całej partii nad deformacjami przeszłości, jest dziś gwarantem owych przemian, ujętych zwięźle w hasło socjalistycznej odnowy.

Niestety nadzieje milionów Polaków, pragnących urezeczywistnić swoje aspiracje w atmosferze narodowego porozumienia, a godność odbudowywać wynikami rzetelnej pracy, zostały w ogromnej mierze zniweczone. Z czasem coraz bardziej konspiracyjne działania rządu napotykały rosnące opór i destrukcję. Trwał, mimo werbalnych deklaracji, proces demontażu struktur państwowych i gospodarczych, zainicjowany przez przeciwników socjalizmu, którzy politycznie i ideologicznie zdominowali ośrodki przywódcze „Solidarności”. Fabryki, uczelnie,

ostatnio nawet szkoły stały się areną bezwzględnej walki politycznej, której cechą stała się narastająca agresywność, jej treścią — odmowa, jej celem — całkowity rozbiór socjalistycznej polskiej państwowości.

„Jak długo można czekać na otrzymanie? Jak długo ręka wyciągnięta do zgody ma się spotykać z zacisniętą pięścią? Mówię to z ciężkim sercem, z ogromną gorącością. W naszym kraju mogło być inaczej. Powinno być inaczej” — powiedział Wojciech Jaruzelski.

Jako społeczeństwo znaleźliśmy się obecnie w sytuacji, wymagającej szczególnego skupienia i powagi. Siły zbrojne nie dają do rządów wojskowych. Sytuacja dzisiejsza jest przejściowa, a będzie trwać tym krócej, im sprawniej uporamy się z chaosem, im szybciej przywrócimy spokój i ład, poszanowanie prawa i szacunek dla woli pracy, służącej nam wszystkim.

Szczególne obowiązki spadają przede wszystkim na obywateli, pragnących dobra kraju. To od nich zależy czas trwania sytuacji nadzwyczajnej, nacechowanej do-

datkowymi wyrzeczeniami i ograniczeniami.

Czynnikami ładu i spokoju powinna stać się związująca postawa członków Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Od pracy i oddziaływania podstawowych organizacji partyjnych w zakładach pracy, instytucjach, uczelniach i szkołach zależeć będzie teraz atmosfera wśród załóg pracowniczych, studentów, uczniów, ich poczucie bezpieczeństwa i pewność jutra. W szczególności dbać one muszą o to, by nigdzie nikt na nikim nie szukał odwetu, by liczyło się odtań tylko jedno: deklarowana i realizowana wola współpracy w wydzwignięciu kraju z głębokiego impasu. W tym współpracy z milionami ludzi, którzy w związkowym charakterze „Solidarności” szukali spełnienia uzasadnionych nadziei.

Decyzje z 13 grudnia stoją na stanowisku odrzucenia wszelkich podziałów wśród Polaków patriotów — w imię działania na rzecz przywrócenia ładu, spokoju i porządku. Działania te winni podjąć wszyscy Polacy.

Partia i władza ludowa stoją na gruncie kontynuacji zapoczątkowanych w sierpniu 1980 roku przemian. Stoją na gruncie porozumienia narodowego. Stoją na gruncie konsekwentnego oczyszczania własnych szeregów z ludzi skorumpowanych, którzy doprowadzili kraj do przedsierniowego kryzysu.

Kryzys polski wymagał sięgnięcia po nadzwyczajne środki. Decyzja o zastosowaniu tych środków nie przyszła łatwo. Przeto „wielki jest ciężar odpowiedzialności, jaka spada na mnie, w tym dramatycznym momencie polskiej historii. Obowiązkiem moim jest wziąć tę odpowiedzialność — chodzi o przyszłość Polski” — powiedział Wojciech Jaruzelski. Podejmując to postanowienie, gen. Wojciech Jaruzelski musi odczuć poparcie milionów ludzi dobrej woli. Głos tego poparcia muszą usłyszeć także nasi sojusznicy, wszystkie państwa wspólnoty socjalistycznej, musi je usłyszeć cały świat.

Kto złamał porozumienia

W OBRONIE POLSKIEJ SZANSY

Przed ponad 15 miesiącami, po kilkunastodniowych gorących negocjacjach w Gdańsku, Szczecinie i Jastrzębiu podpisane zostały porozumienia między komunistami rządowymi a komitetami strajkowymi. Protokoły ustaleń zawierały szeroki program zmian społecznych i ekonomicznych, które władza zobowiązywała się w określonym terminie zrealizować. Dla podniesienia wagi dokumentów, dzień wcześniej Komitet Centralny PZPR przyjął do zatwierdzającej wiadomości sprawozdania komisji rządowych z przeprowadzonych rozmów. Prasa światowa oceniła ten fakt jako zgodę partii na reformy zaproponowane przez robotników.

Ale i druga strona, tj. powstający nowy ruch związkowy, przyjmował na siebie określone obowiązki wobec państwa. Tymczasem one przede wszystkim najważniejszych pryncypów naszej rzeczywistości: poszanowania Konstytucji PRL, uznania kierowniczej roli PZPR w państwie i niepodważania istniejącego systemu sojuszu międzynarodowych. Porozumienie stwierdzało ponadto, że nowe związki zawodowe stoją na gruncie zasady społecznej własności środków produkcji, będącej podstawą istniejącego w Polsce ustroju socjalistycznego i nie zamierzają pełnić roli partii politycznej.

Podpisywaniu tych porozumień towarzyszył wielki entuzjazm i wiara w możliwość poprawy warunków życia najszerzych rzesz społeczeństwa. Powlewały białe-czerwone sztandary, śpiewano hymn narodowy, przywódcy związkowi ściskali dionie członkiem rządu i podkreślali, że rozmawiano „jak Polak z Polakiem”. Wiele publicystów pisało wówczas, że jesteśmy świadkami wydarzeń, które historia złotymi góskami zapisze w dziejach narodu polskiego. Podkreślali, że powinniśmy być dumni z tworzenia nowych wzorców rozwiązywania konfliktów społecznych, wzorców, na których winny się uczyć nie tylko przyszłe pokolenia Polaków, lecz także i inne narody świata.

Dziś, po upływie prawie 500 dni, niewiele pozostało z tamtej atmosfery. Żyje nam się nieporównywalnie gorzej niż przed sierpniem 1980 roku. I to nie tylko dlatego, że coraz trudniej kupić podstawowe środki spożywcze, czy inne artykuły pierwszej potrzeby. Tragicznie pogorszeniu uległy stosunki między ludźmi. Eskalacja prowokacji o charakterze antysocjalistycznym podzieliła mieszkańców naszego kraju na wiele zantagonizowanych grup. Różnice i podziały rozwarstwiają dziś już nie tylko załogi zakładów pracy, ale także rodziny. Umęczeni kolejkami ludzie patrzą z obawą w przyszłość i zadają sobie pytanie: kiedy nastąpi kres niepokojów i będą znów mogli żyć normalnie?

Rodzą się pytania: dlaczego piękne perspektywy z sierpnia ubiegłego roku tak szybko przeminęły? Nie ulega wątpliwości, że już wówczas, przed półtora rokiem, kraj nasz pogrążył się w kryzysie. Można było jednak ten proces zatrzymać pod warunkiem respektowania podpisanych porozumień. Potrzebny był wielki, wspólny wysiłek, wydajna praca w atmosferze spokoju. I co się stało?

Z największą powagą zaczęła wchodzić w życie podpisane porozumienie władza. Rada Państwa wydała uchwałę umożliwiającą rejestrację nowych związków zawodowych. W kierowniczych organach partii i rządu, w województwach, miastach i gminach nastąpiło wiele zmian personalnych. Z całą surowością odniesiono się do ludzi, którzy nadużyli zaufania lub stanowiska. Najwyższa Izba Kontroli, a także organa ścigania wszczęły tysiące badań i dochodzeń w sprawie zaburzenia społecznego. Ta bolesna operacja samooczyszczania świadczyła o szczerzych intencjach partii i władzy.

Równocześnie wydano szereg aktów prawnych rozszerzających zasady demokracji i umacniających nrawotność. przystąpiono do prac nad reformą gospodarczą oraz do przygotowań nowych ustaw regulujących wiele

centralnych dziedzin życia społecznego, jak na przykład oświaty, ochrona zdrowia, renty i emerytury, cenzura, działalność związków zawodowych, system penitencjarny, kompleks spraw dotyczących rolnictwa itp. Trudności zaopatrzeniowe, zmusiły również władze do opracowania i wdrożenia systemu sprzedaży reglamentowanej artykułów pierwszej potrzeby.

Tego ogromu zadań nie sposób było uregulować za pomocą dekretów opracowanych w ciągu jednej nocy. Można dyskutować, czy zadania te swymi treściami nie przerastały możliwości ludzi, którzy mieli je rozwiązać. Można mieć wątpliwości czy ludzie ci działali odpowiednio szybko i zdecydowanie. Czy potrafili precyzyjnie myśleć i pracować w atmosferze wielkiej emocji, oskarżeń, chaosu. Z pewnością nie wszyscy podolali obowiązkom, o czym świadczą zasadnicze zmiany osobowe na różnych stanowiskach partyjnych i państwowych, aż do najwyższych władz.

Być może świadoma wielkiej złożoności zadań stojących przed krajem, partia podpisywała porozumienie zwróciła się o pomoc do całego społeczeństwa w wyścigu na przetrwanie. Załogi licznych zakładów pracy podjęły apel i przystąpiły do nadrabiania opóźnień produkcyjnych. Równoległe z tym, za granicą ukazały się różne publikacje działaczy opozycyjnych w Polsce, z których wynikało niedowzmaczanie, że porozumienie należy traktować jedynie jako trampolinę do wysuwania dalszych żądań, zmierzających do zasadniczej zmiany ustrojowej w Polsce.

Autorzy tych opracowań rozjechali się po kraju, zwoływali wiece, podczas których atakowali władzę i partię, a następnie dzielić się „doświadczeniem” pomagali organizować kolejne strajki.

Powody tych strajków były różne. Niekiedy rzeczywiście wynikały z błędów terenowych władz. Bywało i tak, że strajkowano o sprawy już uregulowane.

Pod presją rodzą się nowe porozumienia. Jest ich setki. Nie dziwnego, że nawet niektórzy przywódcy „Solidarności” powiedzą później, że trzeba je wszystkie zebrać i urealnić. Ale kończy się to na słowach.

Strajki nie pozostają bez wpływu na chorą gospodarkę, która pracuje coraz słabiej: zmniejsza się produkcja przemysłu, obniża jakość pracy handlu i usług. Partia proponuje największemu związkowi współpracy z państwem na celu polepszenie efektów gospodarowania. Oferta nie zostaje przyjęta. Każda propozycja rządu jest zresztą krytykowana i odrzucana, każda inicjatywa zmierzająca do wyjścia z kryzysu — blokowana. Związek, który zobowiązał się „bronić społecznych i materialnych interesów pracowników”, nie chce współdziałać w tworzeniu do tego materialnych podstaw. Sprawy człowieka pracy podporządkowane zostały ambicjom politycznym przywódców związku. W atmosferze totalnej krytyki władzy naruszany jest porządek społeczny. Najpierw w zakładach pracy, gdzie ofiarą są pracownicy, a następnie dyrektorzy lub przywódcy branżowych związków. Z czasem niepokój przenosi się na ulice. Atakowana jest milicja, która ma dbać o porządek i walczyć z rosnącą przestępczością, służba bezpieczeństwa, aparat partyjny i państwowy. Notuje się napady na żołnierzy.

Na czele rządu staje gen. Wojciech Jaruzelski. Ta nominacja spotyka się z bardzo żywymi i żywiołymi społeczeństwa. Nowy premier mówi w Sejmie o woli rządu kontynuowania polityki porozumienia społecznego, podkreśla, że realizacja porozumień z sierpnia 1980 roku możliwa jest jedynie w warunkach spokoju i rzetelnej pracy. Zwraca się z apelem o 90 dni bez strajków i niepokojów, które są niebezpieczne dla opracowania programu wyjścia z kryzysu. Niestety, nie dostaje ani jednego. Natomiast wyraźnie wzmacnia się antysocjalistyczna agresywność przywódców niektórych regionów „Solidarności”. Tworzy się

nowe ogniska zapalne. Niekiedy prawie bez powodu stają fabryki w całych województwach. Po strajku sięga się jak po pudełko zapalek.

IX Nadzwyczajny Zjazd PZPR proklamuje kontynuację polityki odnowy oraz wzywa do tworzenia Frontu Porozumienia Narodowego. Gen. W. Jaruzelski zostaje pierwszym sekretarzem KC PZPR, spotyka się z prymasem oraz przewodniczącym „Solidarności”. Po raz nie wiadomo który w ciągu tych 500 dni Polska zaczyna mieć nadzieję na wyjście z kryzysu i traci ją niemal w kilka godzin po opublikowaniu komunikatu z rozmów na skutek nowego zaostreżenia kursu przez przywódców „Solidarności”.

Niedawno „Trybuna Ludu” opublikowała obszerną dokumentację opracowaną przez Biuro Prasowe Rządu, obejmującą wykaz strajków i innych niepokojów w ciągu miesiąca, jaki upłynął od tego trójsobowego spotkania. Jest to wstrząsająca lektura. Szkoda, że nie opublikowały jej również inne środki masowego przekazu. Może za to warto tam wiadomości otruć wieloma ludźmi.

Stan wyjątkowy, odbiegający od normalnego, czyli spokoju, trwa w Polsce już od ponad roku. Jest to stan, w którym miliony ludzi czują się zagrożone, przy czym zagrożenie to rośnie i obejmuje coraz szersze kręgi społeczeństwa. Można by więc powiedzieć tak: ten stan wyjątkowy wprowadził w Polskę jednak nie rząd, lecz przywódcy „Solidarności” swymi uchwałami, wypowiedziami i praktyką działania.

Wprowadzono liczne elementy wojny psychologicznej. Przede wszystkim za pomocą ulotek, gazetek, hasła na murach i chodnikach, broszur itp. Jest to wojna z socjalizmem i partią z wszystkimi, którzy są przeciwni realizacji scenariusza, przewidującego obalenie władzy ludowej w Polsce. Nasiliły się wypowiedzi o potrzebie organizowania przez „Solidarności” własnych bojówek, próby usuwania PZPR z zakładów pracy, wywołanie

przywódców związków branżowych na taczach, wieszanie fizyczne zagrożenie ludzi nie pozwalających malować na murach hasła o wspaniałej treści.

Eskalacja agresji rosła. Podejmowane były próby roznicania jej tam, gdzie jeszcze panował spokój. Przed kilku dniami np. w śląskich zakładach pracy przebywali emisariusze „Solidarności” ze Stoczni Gdańskiej. Na zorganizowanych masówkach wzywali oni do torpedowania porozumienia narodowego, bardziej zdecydowanej walki z partią i rządem, przejmowania władzy w zakładach itp.

Warto bliżej przyjrzeć się ludziom siejącym niepokój i występującym rzekomo w imieniu klasy robotniczej. Ilu z nich rzeczywiście ma prawo w tej imieniu przemawiać? Gdzie pracowali dotychczas i jak długo? Dlaczego z tak lekkim sercem mówią o ofiarach, które trzeba będzie ponieść w bratobójczych walkach? Gdzie tu jest granica między psychopatycznym zbroczeniem, brakiem rozsądku a przestępstwem? Czyjego autorstwa jest propagowany przez nich scenariusz, który zakłada, że Polak z Polakiem nie będzie współpracował lecz walczył.

Na te i inne pytania każdy sam musi dać sobie odpowiedź. Nie może ich unikać również i rząd Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, który ma obowiązkiem troszczyć się o byt narodowy Polaków i nie pozwolić, aby był ten został zagrożony zarówno przez czynniki wewnętrzne jak i zewnętrzne.

Główną linią postępowania partii przez te 500 dni była i pozostaje nadal strategia porozumienia narodowego. Jest to nadal nasza główna, polska szansa.

STANISŁAW REPEROWICZ

„Trybuna Ludu”, wydanie AAA, poniedziałek, 14 grudnia 1981 r.

TYGODNIK PŁOCKI

sekretarz redakcji 255-88 pokój dziennikarzy 263-37 oraz w Kutnie ul. H. Sienkiewicza 3 tel. 37 29 Redaguje zespół w składzie: Zbigniew Buraczynski, Włodzisław Buszyński, Tomasz Gałuszka (fotoreporter), Ewa Grinberg (sekretarz redakcji), Jolanta Nawrocka, Jan B. Nwek (redaktor naczelny), Celina Paluch, Jadwiga Piłdowska, Krystyna Pytlakowska (kier. działu), Włodzisław Szczęsniak, Janusz Wasilewski (opracowanie techniczne-graficzne), M. Witels. Materiałów nie zamówionych redakcja nie

zwraca, zastrzega sobie prawo dokonywania skrótów i zmian tytułów. Prenumeratę na kraj, przyjmują Oddziały RSW „Prasa Książka Ruch” oraz urzędy pocztowe i doręczyciele w terminach: — do 25 listopada na styczeń, i kwartał I półrocza roku następnego i na cały rok następny — do dnia 10 miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty na pozostałe okresy roku bieżącego. Cena prenumeraty rocznej — 312 zł. Jednostki gospodarki społecznej i instytucje i organizacje społeczno-polityczne składają zamówienia w miejscowych Oddziałach RSW „Prasa Książka Ruch”. Zakłady pracy, instytucje w miejscowościach w których nie ma Oddziałów RSW oraz prenumeratę indywidualnie zamawiają prenumeratę w urzędach pocztowych lub u doręczycieli.

Prenumeratę ze zleceniem wysyłki za granicę przysyła RSW „Prasa Książka Ruch” Centrala Kolportażu Prasy Wydawnictw ul. Towarowa 28 00 950 Warszawa konto NBP XV O/Warszawa Nr 1153201045-130 11 w terminach oddanych dla prenumerat krajowej Prenumeratę ze zleceniem wysyłki za granicę jest droższa od prenumerat krajowej o 50 proc. dla zlecających indywidualnych i o 100 proc. dla zlecających instytucji i zakładów pracy.

Ogłoszenia przyjmuje punkt ogłoszeniowy w Płocku ul. Jakubowskiego 11 oraz Biuro Ogłoszeń Warszawskiego Wydawnictwa Prasowego RSW „Prasa Książka Ruch” Warszawa ul. Poznańska 28

Druk Prasowe Zakłady Graficzne RSW „Prasa Książka Ruch”, Łódź, ul. Armii Czerwonej 28. Zam. 2822, K-10